

„ÉLŐ ISTEN: Ilyen nagy kegyelmet...”

Köszöntés: „Az Úr angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! Ő fölkelt, evett és ivott, majd annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hórebig. Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az Úr igéje: Mit csinálsz itt, Illés (IKir 19, 7-9)?” Ámen.

Gyülekező ének: 152. dicséret: „Szent Isten, noha néked...”

Fennálló ének: 35. zsoltár 1. verse: „Perelj, Uram, perlőimmal...”

Fő ének: 35. zsoltár 7-13. versek: „Gyászban jártam lehorgadva...”

Előfohász: „Van-e olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, minden vétünköt a tenger mélyére dobja (Mich 7,18-19)!” Ámen.

Lekció: Zsidókhoz írott levél 10. rész 19-31.versei: *„Mivel tehát, testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett. Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap. Mert ha szándékosan vétkezünk, miután megismertük az igazságot, akkor nincs többé bűneinkért való áldozat, hanem az ítéletnek valami félelmes várása, amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket. Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal. Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tiporja, a szövetség vérért, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja? Mert ismerjük azt, aki így szólt: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” És ismét: „Az Úr megítéli az ő népét.” Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.”*

Előima: Élő Istenünk, ma Előtted állunk. Isten Fia, Jézus Krisztus, Te nyitottad meg számunkra az új és élő utat. A kegyelem Lelke, érintsd meg ma a szívünket! Add, hogy ígédet ne csupán halljuk, hanem hatoljon el egészen oda, ahol bennünk fáradtság, kétely, félelem vagy elidegenedés születik. Adj nekünk

bátorságot az elgondolkodáshoz, alázatot a meghallásához és hitet ahhoz, hogy Veled maradjunk, szerető és kegyelmes Urunk. Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád! Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 25. zsoltár 2. verse: „Útaid, Uram, mutasd meg...”

Textus: Zsidókhöz írott levél 10. rész 29. verse: *„Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tiporja, a szövetség vérért, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja?”*

Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A mai igénk hatalmas kihívást állít elénk, hiszen buzdítás a kitartásra és a hitre. Talán éppen ezért olyan közel áll hozzánk a mai ige. Mert nekünk is megvannak a magunk kihívásai, törései, töredékei és küzdelmei. Vannak pillanataink, amikor szilárd a hitünk, de vannak olyan pillanataink is, amikor minden megremeg bennünk. Vannak kérdéseink, csalódásaink, félelmeink. És éppen egy ilyen élethelyzetbe szól bele a mai ige. De figyeljük meg, **miből indul ki a Zsidókhöz írt levél szerzője.** Nem abból indul ki, hogy milyen szépnek és kényelmesnek kellene lennie egy keresztyén ember életének. Nem abból indul ki, hogy a hívő embernek nem lesznek problémái. Hanem az alapból. A lényegből. Abból, amit Isten már megtett. **Van Krisztusunk.** Van Urunk. Van egy Általa megnyitott **új és élő utunk.** És ez az út nem csupán az az út, amelyet Krisztus megmutatott nekünk. **Ő maga az út.** Ő az igazság. Ő az élet. (vö. Jn 14,6) Van üdvösségünk. Van bűnbocsánatunk. Van Főpapunk, Aki önmagát áldozta fel értünk. Szolgálatára szükség volt. Halálára szükség volt. Vére kiontatott. És Krisztus által van menetelünk az élő Istenhez. Ez az alap. És éppen ebből az alapból bátorít bennünket a levél szerzője: **„Járuljunk azért hozzá őszinte szívvel, teljes hittel...”** **„Ragaszkodjunk rendíthetetlenül a reménység hitvallásához...”** **„Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk.”** Ez a hitre szóló felhívás. Ez a kitartásra szóló felhívás. Ez a közösségre szóló felhívás.

És mégis. Ez a nagy bátorítás nem mindig vezet bennünket élő és világos reménységre. És mégsem vezet mindig az egyház ölébe. És mégsem erősít mindig bennünket a testvérek közösségében. Néha meggyengülünk. Néha elfáradunk. Néha csalódottak vagyunk. Néha elkezdjük jobban meglátni mások hibáit, mint a saját felelősségünket. Többet várunk el, és kevesebbet adunk. Többet látunk abból, ami hiányzik nekünk, és kevesebbet veszünk észre abból, amit kaptunk. És talán ilyenkor elkezdjük ezt mondogatni magunkban: **„Ennek nincs értelme. Már nem bírom. Elmegyek.”** A Szentírás ismer ilyen pillanatokat. Illés próféta, Isten nagy prófétája, meggyengült, és ezt mondta: **„Elég! Most, Uram, vedd el az életemet!”** (vö. 1Kir 19) Jeremiás próféta túl fiatalnak és alkalmatlannak érezte magát. (vö. Jer 1) Ők is megtapasztalták a gyengeséget, akiket Isten elhívott. Ezért ma nem akarunk senkire felülről tekinteni. Sem arra az emberre, aki elment. Sem arra, aki küzd. Sem arra, aki elfáradt. Mert Isten élő és ható igéje nem akar bennünket mások fölé helyezni. **Isten elé akar állítani bennünket.** És fel akar tenni nekünk egy kérdést: **Hol vagyok én? Az én szívem? Az én személyes hitem? Az én reménységem?** Vannak helyzetek, amikor az ember elkezd eltávolodni. Tudjuk, hogy sokan már a kezdetektől fogva elhagyták az egyházi közösségeket. Ne idealizáljuk az ősegyházat. Ott sem volt minden egyszerű. Ott is voltak csalódások. Ott is voltak konfliktusok. Ott is voltak olyan emberek, akik meggyengültek a hitben. Néhányan megszomorodtak. Néhányan elcsüggedtek. Néhányan kételkedni kezdtek. És néhányan elmentek. De a mai bibliai rész valami még mélyebbről beszél. Arról az emberről beszél, aki **tudatosan elfordul** Krisztustól. Nem arról az emberről, aki elesett, de fel akar állni. Nem arról, aki sír a saját gyengesége miatt. Nem arról, aki keresi a visszavezető utat. Hanem arról az emberről beszél, aki azt, amit Isten neki adott, **tudatosan elutasítja és meggyalázza.** Ezért olyan súlyos a 29. vers. A Zsidókhoz írt levél szerzője ezt mondja: **„Mit gondoltok, mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett,**

közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja?" Testvéreim, maradjunk egy pillanatra ezeknél a szavaknál. Nem azért, hogy féljünk, elbátortalanodjunk. Hanem azért, hogy **elgondolkodjunk**. Mit jelent lábbal tapodni Isten Fiát? Mit jelent közönségesnek tartani a szövetség vérét? Mit jelent megcsúfolni a kegyelem Lelkét? A szerző Mózes törvényéből indul ki. A törvény elleni vétség esetén két vagy három tanúra volt szükség, és az az ember, aki tudatosan megmaradt a bűnben, a törvény szerint kívül került a közösségen. A szerző azonban ezt mondja: Ha akkor súlyos dolog volt Isten Igéjének elutasítása, **mennyivel súlyosabb Krisztust elutasítani, amikor már ismerjük az ő kegyelmét?** Mert most többet kaptunk. Isten nekünk adta a Fiát. Krisztus meghalt értünk. Vére kiontatott a mi megszentelésünkért. A Szentlélek hirdeti nekünk a kegyelmet. És előttünk van egy új és élő út. Ezért olyan súlyos Krisztus elutasítása. És most álljunk meg egy pillanatra. Milyen súlyos szavak: **„Lábbal tapodni Isten Fiát.” „Közönségesnek tartani a szövetség vérét.” „Megcsúfolni a kegyelem Lelkét.”** Testvéreim, ez nem azt jelenti: **„Elestem.”** Nem azt jelenti: **„Gyenge vagyok.”** Nem azt jelenti: **„Nem bírom.”** Nem azt jelenti: **„Nem tudom, mi legyen ezután.”** Az ember eleshet, és mégis vágyakozhat Krisztus után. Kétkedhet, és mégis kereshet. Elfáradhat, és mégis imádkozhat. Sírhat, és mégis Istennél maradhat. Ezek a szavak azonban tudatos elutasításról beszélnek. Egy olyan szívről, amely elkezdi ezt mondani: **„Amit Krisztus tett, az számomra semmit sem ér.” „Nincs szükségem a vérére.” „Nincs szükségem a kegyelmére.” „Az ő útja nem az én utam.”** És éppen ettől óv bennünket ma Isten Igéje. Nem azért, hogy elűzzön bennünket Krisztustól. Hanem éppen ellenkezőleg: **hogyan megtartsa bennünket Mellette.** Krisztus vére nem azért ontatott ki, hogy lábbal tapossák. Hanem **a mi megszentelésünkre** ontatott ki. Ez nagy különbség. Az ember, aki elesik, még nem feltétlenül utasítja el Krisztust. Az ember, aki kétkedik, még nem feltétlenül utasítja el Krisztust. Az ember, aki elfáradt, még nem feltétlenül utasítja el Krisztust. A sírás is lehet imádság. A

kérdés is lehet a keresés kezdete. A gyengeség is lehet olyan hely, ahol az ember újra Istenre támaszkodik. A veszély azonban akkor kezdődik, amikor az ember azt, ami szent, értéktelennek kezdi tartani. Amikor a kegyelem magától értetődővé válik. Amikor Krisztus áldozata számunkra csupán vallásos gondolattá válik. Amikor a kereszttől többé nem érinti meg a szívünket. Ezért hív bennünket a szerző vissza. A hithez. A reménységhez. A közösséghez. Krisztushoz. Talán ma feltesszük magunknak a kérdést: **Miért mondanak az emberek „nemet” a megismert kegyelemre?** Miért mondanak határozott „nemet” Krisztusra? Miért mennek el az emberek? Néha azért, mert megsebeztek őket. Néha azért, mert emberekben csalódtak. Néha azért, mert nem értették meg, mi történt velük. Néha azért, mert a szívük fokozatosan kihűlt. És néha egyszerűen azért, mert az ember a maga útján akar járni. A mai bibliai ige azonban nem azt akarja, hogy most másokban keressük a választ. Azt akarja, hogy **a saját szívünkbe nézzünk.** Mert az ember lehet a templomban, és mégis távolodhat. Ülhet a testvérei között, és a szíve mégis messze lehet. Beszélhet Krisztusról, miközben fokozatosan elveszíti kapcsolatát Krisztussal. Ezért fel kell tennünk a kérdést: **Hol vagyok én?** Testvéreim, talán a hit egyik legnagyobb veszélye az, amikor Isten kegyelme magától értetődővé válik számunkra. Ne vegyük könnyelműen az üdvösséget. Ne vegyük magától értetődőnek a bűnbocsánatot. Ne vegyük magától értetődőnek Krisztus vérért. Ne vegyük magától értetődőnek a testvéri közösséget. **Mindez ajándék.** Az, hogy ma Isten előtt állhatunk, nem a mi érdemünk. Ez kegyelem. Az, hogy újra kezdhethetünk, nem a mi erőnk. Ez kegyelem. Az, hogy visszatérhetünk, nem a mi tökéletességünk. Ez kegyelem. És éppen ezért nem szabad többé nem megbecsülnünk. Ma szeretjük a magánéletet. A hitben is. Olyan hitet akarunk, amelybe senki nem szól bele. Olyan hitet, amely nem kerül túl sokba nekünk. Olyan hitet, amelyet saját magunk szerint rendezhetünk be. Szeretnénk reménységet. Szeretnénk szeretetet. Szeretnénk békességet. De talán nem akarjuk

mindig hordozni a keresztet. Talán Krisztushoz akarunk tartozni, de nem akarunk az Ő testéhez – az egyházhoz – tartozni. Szeretjük megvenni a vonaton az első osztályú jegyet, ráadásul még menetirány szerint is. Ott nyugalom van. Magány. Senki nem zavar. Senki nem ellenőriz. Megvan a saját helyünk. De feltehetjük a kérdést: **Ki tette lehetővé, hogy megvehessük ezt a jegyet?** Ki adta nekünk az anyagiakat? Ki adott nekünk egészséget? Ki adott nekünk munkát? Ki adta nekünk az életet? És aztán néha úgy gondoljuk, hogy a hit is a mi tulajdonunk. Hogy csak azt választhatjuk belőle, ami nekünk megfelel. De a keresztyén hit nem magántulajdon. Krisztus **új és élő útra** hív bennünket. És ez az út hozzá vezet, és egyedül Őáltala vezet az Atyához. De ez az út a testvérekhez is vezet. Reménységben élni akkor, amikor minden jól megy, gyönyörű dolog. De mi történik akkor, amikor jönnek a próbák? Mi történik akkor, amikor eljön a betegség? A reménytelenség? A magány? A nyomorúság? A gyász? Mi történik akkor, amikor semmit sem értünk? Mi történik akkor, amikor imádkozunk, és nem érkezik válasz? **Az, hogy akkor is az élő Istennel maradunk – ez a hit.** Betegségben az élő Istennel élni – ez a kitartás. Magányban az élő Istennel élni – ez a kitartás. Csalódásban az élő Istennél maradni – ez a kitartás. Amikor az emberek csalódást okoznak nekünk, és mi mégsem hagyjuk el Krisztust – ez a kitartás. Talán éppen ide kapcsolódik Jézus kérdése is a Gecsemáné kertjében: **„Hát egy órát sem voltatok képesek velem együtt virrasztani?”** (Mt 26,40–41) Ez nem csupán a tanítványokhoz intézett kérdés. Ez hozzánk is szól. **Krisztussal maradok?** Végül pedig a szerző Istenhez vezet bennünket. Nem az Istenről szóló gondolathoz. Nem az Istenről alkotott elképzeléshez. Hanem az **élő Istenhez**. Az élő Isten beszél. Az élő Isten cselekszik. Az élő Isten megment. Az élő Isten megbocsát. Az élő Isten megszentel. És az élő Isten ítél is. Ezért mondja a szerző: **„Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.”** Ez a fejezet egyik legsúlyosabb mondata. De figyeljük meg: nem azért hangzik el, hogy kétségbeesetten távozzunk az istentiszteletről. Azért hangzik el, hogy **megálljunk**. Hogy

elgondolkodjunk. Hogy felismerjük, mit adott nekünk Isten. Hogy ne vegyük könnyelműen a kegyelmet. Hogy ne felejtjük el, Kihez tartozunk. Testvéreim, amíg halljuk ezt az Igét, még van lehetőség. Még van idő. Még jöhetünk Krisztushoz. Még megvallhatjuk a gyengeségünket. Még mondhatjuk: „**Uram, nem akarok elmenni Tőled.**” Lehet, hogy elfáradtam. Lehet, hogy csalódott vagyok. Lehet, hogy megsebeztek. Lehet, hogy eltávolodtam. De nem akarom lábbal tapodni a kegyelmedet. Maradni akarok. Vissza akarok térni. Újra az új és élő úton akarok járni. Ezért a mai igét egyetlen szóban is össze lehet foglalni: Mit gondoltok? Mit gondoltok, hová tartoztok. Mit gondoltok, hogyan éltek. Mit gondoltok, mi történik a szívetekben. Mit gondoltok, hogy még mindig reménységben éltek-e. Mit gondoltok, hogy még mindig keresitek-e a testvéreiteket. Mit gondoltok, hogy nem vált-e a hitetek csupán magánüggé. Mit gondoltok, hogy Krisztus vére még mindig szent-e számotokra. Mit gondoltok, hogy még mindig hallgatjátok-e a kegyelem Lelkét. De mindenekelőtt: Mit gondoltok, **mit tett értetek Krisztus**. Szolgálatára szükség volt. Halálára szükség volt. Vére kiontatott. Útja megnyílt. Ígérete érvényes, és kegyelme még ma is hív bennünket. Testvéreim, megvannak a magunk törései. A magunk töredékei. A magunk gyengeségei. A magunk küzdelmei. De a mai ige nem akarja, hogy csak önmagunkra nézzünk. Azt akarja, hogy **Krisztusra nézzünk**. Van Krisztusunk. Van új és élő utunk. Van Főpapunk. Van bocsánatunk. Van üdvösségünk. Van kegyelmünk. És van **élő Istenünk**. Ezért ne vegyük könnyelműen azt, amit kaptunk. Ne becsüljük le a kegyelmet. Ne tapossuk lábbal a szövetség véré. Ne csúfoljuk meg a kegyelem Lelkét. Hanem ragaszkodjunk a reménység hitvallásához. Ragaszkodjunk Krisztushoz és egymáshoz. És amikor eljön a próba, maradjunk. Amikor eljön a betegség, tartsunk ki. Amikor eljön a magány, maradjunk. Amikor eljön a csalódás, tartsunk ki. Amikor nem értünk valamit, maradjunk. Mert Akibe kapaszkodunk, nem halott. Ő **Él**. És az élő Isten az, Aki megment bennünket, Aki megint bennünket, Aki megszentel bennünket, és Aki

visszaterel önmagához. Ezért ma ne azzal a kérdéssel távozzunk: **„Hányan mentek már el?”** Hanem ezzel a kérdéssel távozzunk: **„Hol vagyok én?”** És aztán még egy másikkal: **„Krisztussal maradok?”** Testvéreim, mit gondoltok? **Ámen.**

Utóima: **Élő Istenünk,** hálát adunk Neked, hogy nem hagysz bennünket magunkra. Hálát adunk Neked Jézus Krisztusért, az Ő véérért, az Ő áldozatáért és azért az új és élő útért, amelyet megnyitott előttünk. Hálát adunk Neked a kegyelem Lelkéért, aki visszahív bennünket Hozzád. Kérünk Téged mindazokért, akik ma világszerte, egész Szlovákiában a hitükben küzdenek. Az elfáradtakért, hogy el ne csüggedjenek. A betegekért, hogy szenvedésükben ne maradjanak egyedül. A magányosokért, hogy közösséget és közelséget találjanak Nálad és Veled. A megsebzettekért, hogy fájdalmuk ne távolítsa el őket Tőled, egyetlen Gyógyítójuktól. Azokért, akik távolodnak Tőled, hogy még meghallják a hangodat. És azokért, akik elmentek, hogy megtalálják a visszavezető utat. Te képes vagy arra, hogy megfordítsd őket, és visszafordítsd tekintetüket Feléd. Add, hogy parancsodat világosan érzékeljék és szívük mélyén megtapasztalják. Kérünk Téged egyházi közösségeinkért is. Adj nekünk több szeretetet, mint kritikát, több szolgálatot, mint elvárást, több hűséget, mint kényelmet. Taníts meg bennünket arra, hogy hordozzuk egymást, és buzdítsuk egymást szeretetre és jó cselekedetekre. És amikor egyszer nem fogunk érteni valamit, **add, hogy akkor is csak Veled maradjunk.** Amikor meggyengülünk, **add, hogy kitartsunk Melletted.** Amikor eljön a próba, **add, hogy tűzön és vízen is átmenjünk Általad.** Maradj mellettünk, drága Krisztusunk. Maradj a mi reménységünk. Maradjon velünk a Te kegyelmed. És amikor ma eltávozzunk a Te szent házadból, ne engedd, hogy elfelejtjük az egyetlen kérdést: **„Hol vagyok én Előtted, élő Istenem?”** Legyen egyszerű a válaszuk, és mégis a reménység hitvallása legyen: **„Élő Istenem, az én Krisztusommal maradok, a kegyelem Lelkének teljességében, örökkön-örökké.” Ámen.**

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Mert ha megvan a szándék, az aszerint kedves Istennek, amitek van, nem aszerint, amitek nincs (IIKor 8,12).”

Áldás: „A békeesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készséggé titeket minden jóra, akarátának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen (Zsid 13,20-21).”

Záró ének: 498. dicséret 4-5.versei: „A te erőd, ó, Mindenható...”